

Kinderen en Bloemen.

„Moeder, gaan we wandelen langs den grintweg, bloemen plukken?”

„'t Is gebeurd, dat me dit gevraagd werd op een zonnigen winterdag door mijn kleine meid, die nog niet begreep, waarom er 's winters geen bloemen groeien. 't Is immers zoo natuurlijk, dat er bloemen zijn!

Ja, 't is natuurlijk, dat er bloemen zijn.

Het „zeer goed,” dat de Schepper uitsprak, toen Hij de voleindigde schepping aanschouwde, hield ook het „zeer schoon” in. En waardoor wordt meer ons schoonheidsgevoel gestreeld dan door bloemen, bloeiend in velerlei verf en vorm? O, als wij menschen niet de zonde hadden ingehaald op deze mooie wereld, hoe zou ons oog verrukt worden door een bloemenweelde, nu ongezien en ongekend!

Kinderen houden van bloemen. En 't is natuurlijk, dat ze dit doen. Want de lente in de natuur en de lente van 't leven, ze passen bij elkaar. Ze vullen elkaar aan. Een weide, vol veldbloemen, wint aan schoonheid als 't kind er zich op neerzet, met de kleine handjes de bloemen windend tot een krans. En de onbewuste liefvalligheid van het kind wordt volmaakter nog, als moeder het straks den gevlochten krans zet op de golvende lokken. Kinderen zijn als de bloemen: ze bloeien en geuren zonder er bij te denken, alsof het een vanzelfsheid is. Aanziet de leliën des velds: ze arbeiden niet en ze spinnen niet, en nochtans zeg ik u, dat Salomo in al zijn heerlijkheid, niet is bekleed geweest als een van deze. En aanziet de kinderen, ook zij arbeiden en spinnen niet, en zijn niet bezorgd voor voedsel en kleding, want ze vertrouwen zonder er zelfs over te redeneeren, dat vader wel 't brood zal verdienen en moeder wel zal zorgen, dat het met de kleding in orde komt. Waarom kunnen wij, groote kinderen van den Grooten, Hemelschen Vader, niet méér op hen gelijken? Waarom gaan wij steeds weer geheel op in ons arbeiden en spinnen, alsof het hiermee te winnen ware, inplaats van dit arbeiden en spinnen blijmoedig te verrichten als de heerlijke taak, die de Vader ons, Zijn volwassen kinderen, te verrichten geeft?

Kinderen zijn als de bloemen. En ze hebben hun eigen soort, waarop ze gelijken. Sommigen van hen zijn als de madeliefjes, eenvoudig en rein. Ze hebben hun stralenkransje, maar we merken het nauwelijks.

Anderen, van meer genuanceerde schoonheid, schuilen diep weg, als 't viooltje, dat zich verbergt in 't gras. Pas als we hen nader leeren kennen, merken we, dat ze niet zóó eenvoudig zijn als ze schijnen.

Er zijn er ook, die gelijken op de roos. Schooner zijn ze dan de andere bloemen, maar ze kennen ook hun waarde en verheffen er zich op. En dikwijls ontbreken de doornen niet. Naast hen bloeien de blanke leliën, van wie de reinheid meer nog opvalt dan de schoonheid.

En dan is er een soort, wier gevoeligheid doet denken aan het kruidje-roer-me-niet. Het kan fijngevoeligheid, het kan ook overgevoeligheid zijn.

Of men vindt ze, die, als de hagewinde, 't niet af kunnen zonder steun. En leunend vermooien ze 't leven van den sterkere, die steunt. Indien althans hun leunen niet wordt het zich voeden met de sappen, die den ander moesten sterken.

Ouders, denkt er aan, dat met de bloemen ook het onkruid opwast. Dat soms op de ééne plaats als onkruid geweerd en uitge-roeid moet worden, wat op een andere plek recht en reden van bestaan heeft.

Wie zijn tuin geheel overlaat aan zijn tuinman, heeft niet het rechte genot van zijn bloemen. Wie zijn kinderen, om welke reden ook, zoo vroeg en zoo geheel mogelijk, overlaat aan de leiding van vreemden, mag niet verwachten, van zijn volwassen kinderen volkomen vertrouwen en toewijding te ondervinden. Ik zeg geen kwaad van opvoeders van professie; ze weten dikwijls dingen, waaraan een eenvoudig vader en moeder nooit gedacht heeft, en er zijn velen onder hen, die hun taak met volkomen toewijding vervullen. En daarom kunnen we hun hulp niet ontberen. Maar de band tusschen ouders en kinderen is een gansch bijzondere, door God-Zelf gelegd. En daarom mag geen ouder denken er mee af te zijn, als hij zijn kinderen zendt naar een Christelijke bewaarschool, naar een Christelijke school. Ouders, zaait, en wiedt en besproeit uw eigen hof, zoo ge bidt, dat God u eenmaal de vruchten te plukken geve.

Kinderen zijn als de bloemen. Ach, en bloemen zijn zoo teer. Ze welken zoo ras. Eén enkel windstootje, en de slanke stengel is geknakt, de bloemkroon ontbladerd. En bij de sterkere soorten: één enkele worm, die knaagt aan den wortel, en de bloem wordt slap en verflent, terwijl ge zelfs de oorzaak niet ziet.

„Ik ween om bloemen in den knop gebroken,
En vóór den uchtend van haar bloei vergaan,”
zong Kloos.

En zijn er niet veel ouders, die 't hem nazeggen? En die ook weenen?

O, 't is hard, onze kinderen te zien afsterven in hun vollen bloei, vóór hun vollen bloei zelfs. Maar 't is harder nog, als 't al te felle zengen van den zonnebrand de bloem verflensen deed; als zinne- en zondendienst de krachten vroegen, die aan God toekwamen.

Want onze kinderen zijn meer dan bloemen. En God gaf ook voor hen Zijn beloften. Maar zoo ze toch afdwalen van Hem . . . !

Ouders, neemt het ernstig met de opvoeding van uw kinderen. 't Is moeilijk, hierover te schrijven, als men zelf kinderen heeft. Want ieder ouder kent zijn eigen tekortkomingen; ieder kent wel die uren van weifermoedigheid, waarin de taak te zwaar, de wereld te vol zonde en verleiding schijnt. En zoo God niet helpt! . . .

Maar Hij wil helpen. Hij geeft bij Zijn eischen ook Zijn beloften. Laten we daarop pleiten. Laten we getrouw wezen in Zijn kracht. Maar dan ook *getrouw*.

En Gij, Heere, doe Gij onze zonen opwassen als slanke dennen, die zich recht strekken ten hemel; geef dat onze dochteren de reinheid der leliën, meer nog dan haar schoonheid, begeren en bezitten mogen.

Komt kinderen, laten wij de bloemen in een vaas zetten. 't Is tijd om te slapen nu. Maar eerst willen we zingen:

„De Heer, die in den hemel woont,
En in elk need'rig hartje troont,
Is mij nabij bij dag en nacht,
Houdt over mij getrouw de wacht.

Hij voedt de musschen op het dak,
De vogelen op twijg en tak;
Hij siert het veld met bloem en plant
Uit Zijne milde Vaderhand.

O Heer, die mij zoo trouw behoedt,
Geef mij een hartje, wijs en goed,
En maak om Jezus' wil mij vroom,
Opdat ik nader tot U koom.”

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.

